

5.

„Přichází spousta sexu,
přichází spousta
peněz.“

Matthewovi, mému řidiči, bylo něco přes padesát a byl velice hrdý na dvě věci: svůj zářivě bílý Ambassador a své křesťanství. Na zpětném zrcátku se houpal Ježíš, šířil mír a dobrou vůli na svého žáka i na hnědá sametová sedadla.

Pohled na známou svatou postavu mi dodal odvahy, abych přijala Matthewův návrh a sedla si dopředu. Zeptal se mě, jak se jmenuji, a dlouho se mi soustředěně díval do tváře, vlastně trochu moc dlouho a soustředěně: málem jsme narazili do dopravní značky.

„Máš velmi dobrou tvář. Mnohé přichází. Velice šťastné; velice dobré. Dáš mi ruku a já ti povím budoucnost.“

Uvázli jsme v mysorské dopravní špičce – co jiného dělat? Natáhla jsem k němu dlaň.

„Ne, až na volné silnici. Silnice do Bangaloru je velice dobrá. Velice rychlá. Udělám to tam.“

Když jsme se řítili stošedesátkou, Matthew se uvolnil.

Vzal moji ruku a zíral na ni. „Ano, přichází spousta peněz. Ne trochu peněz; spousta peněz. Peníze nejsou problém. Za rok nebudou žádný problém.“

Znovu se mi zadíval do tváře a zmáčkl mi kloub palce. „Přichází velice dobrý muž. Velice dobré tělo. Velice dobrá tvář. Velice dobré srdce. Vezme si tě do února příštího roku. Velice rychle. Velice dobrý muž.“

Potěšilo mě to, chtěla jsem si zajistit, že budu určitě ve správný čas na správném místě. „Kde se s ním setkám?“

„Není Angličan. Ne v Anglii. Ne. Ruka neříká. Ale ne Anglie.“

„Kdy se s ním setkám?“

„Ruka neříká. Sex velice dobrý. Velice dobrý. Velice tě potěší. Potěší tě – šedesátčtyřikrát.“

„Šedesátčtyřikrát?“

„Šedesáti čtyřmi způsoby. Každý den jeden způsob. Velice dobré.“ Široce se usmál.

Dobře, přejdeme dále. „Děti?“

„Vdáš se v únoru. O sedm měsíců později otěhotníš. První je holčička – velice krásná holčička – vypadá jako její otec. Otec je velice šťastný. Pak chlapec. Chlapec velice dobrý. Vypadá jako ty. Dobře se učí. Velice dobré. Velice dobrý sex, velice dobrý.“

„Kde budeme žít?“

„Budete mít po svatbě auto. A velký krásný dům. Každý přijde, otec, matka, bratři, sestry. Všichni velice šťastní. Velice dobré. Tvůj otec bude velice šťastný. Všichni přijdou. Velice dobré.“

„A moje rodina? Nějaké potíže?“

„Všichni v pořádku. Není problém. Velice dobrý sex. Ty máš dobré nervy,“ ukázal mi do slabin. „Velice dobrý sex.“

Užuž jsem se hodlala vrhnout z jedoucího auta, Matthew ale opustil nebezpečnou půdu. „Pij hodně vody. Hodně, hodně. Citron a med smíchej s trochou vody, natři si tvář, krk a hrud'. Muž se dívá. Velice pěkné.“ Nafoukl tváře. „Takhle třikrát v šesti minutách. Tvář pak vypadá jako jablíčko. Velice dobré.“ Toužil mě ubezpečit. „Velice dobrý život. Nejdříve syn, pak dceruška.“

„Myslela jsem, že jsi říkal, že nejdřív dcera?“

„Ano, dcera první. Dva synové. Dvě dcery. Jeden syn. Jedna dcera. Velice dobré. Dobrý sex. Velice dobrý sex.“

Přijeli jsme na bangalorské nádraží. Díkybohu.

Matthew mi zopakoval klíčové body: „Velice dobrý život. Velice dobrý manžel. Velice dobrý sex. Velice dobré peníze. Spousta peněz. Velice dobré spropitné.“

Náhle mi to dávalo smysl.

Vlak číslo 6525, Kanyakumari Express ve 21:00 z Bangalore do Trivandrumu, trčel na nástupišti ještě dobrou hodinu po tom, co měl odjet. Poznámka v jízdním řádu byla pravdivá: pasažéři byli varováni, že čas odjezdu je čas, kdy nejdříve vlak může odjet.

Když jsem opouštěla Mysore, cítila jsem se jako právě propuštěný vězeň; jako bych viděla svět poprvé. Teď, když jsem vstupovala do vlaku, zvuky se mi zdály zesílené: sykot odjíždějících vlaků, volání prodavačů čaje, nadšené výkřiky dětí. Široce rozevřenýma očima jsem vnímala udivující paletu východních barev a vzorů. Jak to, že jsem si toho dřív nevšímalá? Život v Mysoru byl velmi oddělený, studenti byli téměř výhradně ze Západu, styk se světem mimo jogínské školy byl minimální. Maličkosti z denního indického života, které jsem teď okolo sebe viděla, mne ohromily. Nástupiště bylo přecpáno přáteli a příbuznými lidí, kteří odjížděli. Mladé ženy v jasně zelených a temně růžových sárích se pokoušely zvládnout nezvládnutelné děti, starší dámy vypadaly přísně, když si upravovaly brýle a kritizovaly nedostatek disciplíny, důležití muži na cestě za důležitým obchodem netrpělivě přihlíželi. Mezi nimi se mísili žebráci, prodavači čaje, personál

železnice a nosiči v umouněných červených uniformách s mosaznými knoflíky a epoletami, kteří se dívali po známkách slabosti mezi pasažéry s nejtěžšími kufry a bez sluhů či rodiny. Toulaví psi byli stejně pozorní, doufali, že z vozíku kolemjdoucího prodavače upadne kousek *samozy*.

Byla jsem trochu nervózní z toho, že pojedu sama nočním vlakem. V novinách byly zprávy o rozřezaných zavazadlech, loupežích s nožem, a dokonce i o útocích kyselinou na ženy. Rozhodla jsem se, že nepojedu první třídou, protože jsem slyšela, že ženy ze Západu často uvíznou zamčené v dvoulůžkovém kupé s indickým mužem. Nemyslela jsem si, že je to nutně velký problém, ale jistě by to bylo nepříjemné. Doslechla jsem se, že druhá třída je daleko bezpečnější, protože kupé jsou čtyřlůžková a mají záclony, ne zámeček. To byla teoreticky pravda, byly tu modrobílé záclonky a čtyři palandy, ale vypadalo to, že tam budu docela sama.

Upravila jsem si horní lehátko – zářivě modrá matrace vmáčknutá mezi dvě tyče, ze stropu zavěšená na dvou pruzích plátna. Taška jižních železnic s prádlem hlásala: „Tato tkanina byla vyprána v prádelně Power Laundry. Je-li některý z kusů ložního prádla otrhán, roztržen, potřísněn nebo vydává-li ohavný zápach, prosíme, požádejte dozorce ložního prádla o výměnu.“ Nebylo třeba, vše vypadalo beze skvrn. Přivázala jsem svá zavazadla k háčkům pod spodním lehátkem a pokoušela se odpočívat.

Vlak se konečně pohnul. Světla města postupně vybledla a my byli na venkově a směřovali jsme k jihu. Skrze špinavé, žlutě potažené okno jsem byla sotva schopná zahlédnout známky malých stanic, ale

nakonec mě rytmus vlaku a vlastní vyčerpání (nemocnici jsem opustila teprve před dvěma dny) ukolébaly do osvěžujícího spánku.

Brzy následujícího rána mě vzbudila rodina, která s hlukem nastupovala do vozu. Invaze do mého prostoru brzy slavila vítězství. Nevadilo mi to, nebo mi to alespoň nevadilo potom, co jsem vypila šálek velmi sladkého čaje. Dopoledne uběhlo za horečné činnosti čtyř dětí, které svou matku doprovázely do Kadakavuru na oslavu narozenin tety. Brzy jsem k jejich pobavení nafukovala balonky, držela to nejmenší, pózovala s rodinou na fotografie a křičela do rámusu *šanti*.

Mrzelo mě, když vystoupili, ale musela jsem čekat jen půl hodiny, než vlak vjel do Trivandrumu. Učinila jsem rozhodnutí, že v taxicích-Ambassadors si už nesednu dopředu – alespoň po několik dní – a tak mě potěšilo, že se řidič rozhodl, že svezí i svého kamaráda. Vyjeli jsme z Trivandrumu a pomalu jsme prokoušávali třiceti kilometrů zatáček na palmami vroubené cestě k jezeru Neyyar, domova Šivánadova Jóga Védanta Dhanvatari ášramu.

Vlhké odpolední teplo přinášelo pach keralského venkovského života – kouř páleného dřeva, jasmín, eukalyptus a koření. Podél silnice cílevědomě kráčely ženy s otýpkami třímetrového roští; kolem se s hlukem hnali rozjezení muži s knírem a kulatými tvářemi ve větrech nadýmaných černých kožených kabátech a zlatě obroubených černých brýlích. Chatrče se střechami z *kítu* a stánky se silnými načervenalými banány postupně mizely, nahrazovaly je svahy kopců a stromy obsypané zářícími mangy, papájou a nízko visícími plody chlebovníku. Občas probleskla smaragdová ze-

leň rýžového pole vříznutého do svahu. Auto se pohybovalo v malátném rytmu, vedené měkkými zatáčkami cesty, konejšilo kývajícího se plastového Ganéši (bůh se sloní hlavou, který odstraňuje překážky a přináší štěstí) na přístrojové desce a vedle něho chránilo dvě v plastové bublině lapené mořské panny před sněhovou bouří. Jediná věc, která narušovala klid, byl zvuk řidičova klaksonu, který používal každých třicet vteřin, ať už na cestě něco bylo, nebo ne.

Opustili jsme hlavní silnici a začali šplhat do příkřejšího kopce směrem k ašramu. Napravo se objevilo klidné jezero s jakoby skleněnou hladinou a kolem nás prošel zástup dětí v chocholech z červeného peří National Cadet Corps; nadšeně na Ambassador ukazovaly a volaly „Ahoj, teti!“ jak nejhlasitěji mohly.

A pak to bylo tady, cedule s nápisem „Vítejte v Šivánandově ašramu“. Další cedule žádala řidiče, aby netroubili. Takže zatroubil, třikrát. Stručně jsme se dohodli o ceně, která ačkoli byla zaplácena předem, a tedy pevná, se vyšplhala na dvě stě rupií. „Paní, kufr je hodně veliký, potřebuje spoustu benzínu.“

Vyšla jsem příkré schody, jak nejrychleji jen osoba s těžkým kufrem může, a pokusila se nevykřiknout, když jsem uviděla ozbrojené strážce u vchodu. Tohle mi nebude bránit v cestě k mému štěstí. Viděla jsem svěží zahrady za nimi a šťastné lidi ve žlutých tričkách s nápisem *OM*. Sledovala jsem trička k jejich zdroji: rušné kanceláři plné – to mě uklidnilo – od pohledu normálních lidí.

Když jsem tam seděla a čekala, až mě zapíšou a pustí dovnitř, pozorovala jsem malou skupinu, která se odepisovala, aby mohla jít k jezeru. Bezpečnost tu byla oči-

vidně přísná, ale naštěstí se nezdálo, že by se vyskytly nějaké potíže. Organizoval to vysoký Angličan s těžko popsatelnou tváří plnou nosu, vrásek a jiskřivýma modrýma očima – celek byl velmi poutavý.

Zeptal se muže zvaného Jusep, jestli má flétnu. Jusep spokojeně přikývl a podal ukázkou toho, co může následovat, až se dostanou k jezeru. Obecenstvo stálo jako v transu, ale já si nebyla jistá, jestli kvůli těsnému bílému tílku a pytlovitým bavlněným kalhotám na naprosto dokonalé zlatavé postavě, nebo dlouhým černým vlasům, velkým hnědým očím a podobnosti s Ježíšem. Všichni tleskali.

Muž s poutavou tváří se zeptal dívky s rozevlátými vlasy, širokýma očima a úsměvem a růžovými tvářemi, jestli nezapomněla „sendviče“.

Naklonila jsem se dopředu, neomaladě jsem se pokusila zahlédnout, co má v dlani, když to ukazovala muži s poutavou tváří. Zdálo se, že to obsahuje několik balíčků *bidi* s obrázkem Kršny – tabáku zabaleného do listů. „A termoska,“ zamrkala dívka s rozevlátými vlasy; tiše mu ukázala vršek láhve skryté v kapse.

„Dobře, dobře. Takže to je všechno. Teď, Cartier,“ pokračoval k pozdnímu příchozímu, ženě v dlouhém bílém kaftanu a oranžovým batohem přes rameno, s dlouhými černými vlasy sčesanými za slunečními brýlemi do upraveného koňského ohonu, „určitě chceš jít? Víš, že tam jsou krokodýli, ne?“

„Hmmm. Uvidíme se potom,“ řekla Cartier a otočila se na bosé patě.

„Nenechte se sežrat,“ prohodila jsem lehce k muži s poutavou tváří.

„Hm, díky, pokusíme se,“ odpověděl; vypadal trochu zadumaně. „Pojďme, mládeži.“

Dívala jsem se, jak skupina odchází, a doufala jsem, že se k nim na dalším výletě připojím. Mezitím jsem musela přečíst a podepsat tři sady formulářů. Musela jsem přislíbit, že se budu řídit pravidly ašramu: neopouštět areál bez propustky; nechodit do místních kaváren; nedělat cokoli, co by mohlo ašramu přivodit špatnou pověst; nepít; a rozhodně nejíst česnek.

Dokázala jsem si představit, že skutečnost bude o něco mírnější – ukazoval na to obsah kapes dívky s rozevlátými vlasy, když jsem se ale dostala do svého pokoje, našla jsem vývěsku s dalšími pravidly. Ašram mě žádal „co nejvíce zachovávat ticho a mluvit tiše, když už je vůbec nutné mluvit. Svámí Višnu-dévánanda říká ‚Ticho je hudbou duše‘“. Bylo také třeba „udržovat vlasy čisté a učesané, čistit si zuby a každý den si vzít čisté šaty“. Cartier si pravidla jistě přečetla.

Pravidla vysvětlovala, že stálí obyvatelé ašramu nahlízejí na celibát jako na součást své duchovní cesty a požadovala, aby se hosté chovali obdobně. Dále: nemělo by dojít k žádnému fyzickému kontaktu mezi pohlavími, žádné „držení za ruku, objímání, líbání nebo masáže v ašramu“. Usoudila jsem, že masáž je v pořádku, je-li ájurvédská a pokud za ni platím. „Ženy a muži se nebudou sprchovat společně ve stejné sprše.“ Bez tak se nezdálo, že bych stála o zdržení; podle instrukcí v poznámce jsem měla pustit sprchu jen na tak dlouho, abych se namočila. Pak jsem ji měla vypnout, než se namydlím, a znovu zapnout, abych se opláchlá. A konečně: žádné fény. Má radost ze zásuvky v pokoji měla krátký život.

Seděla jsem na posteli a snažila se nemyslet na plechové kbelíky v koupelně a dva centimetry silnou matraci. Bylo lépe myslet na praktické věci, jako co si obléci na první lekci jógy – pravidla a nařízení ašramu zakazovala ženám šortky a trička bez rukávů a mužům kupodivu „průhledná *dhóti*“. Zkusila jsem si vrchní díl pyžama, zda poskytne dostatečné krytí ramen, nebo zda se budu muset uchýlit k jednomu z triček pana V., když vešla první spolubydlící. Mou první reakcí byla úleva – byla droboučká, a tak rozhodně nemohla chrápat. Usmála jsem se a představila se.

„Ahoj, děvče. Já jsem Millicent,“ řekla. I když mi ruka stiskla silně, vypadala unavená.

„Dlouhá cesta?“ zeptala jsem se.

„Ale ne, jen pár hodin v autobusu z Trivandrumu. Vlastně to bylo celkem veselé. Autobus píchnul, tak jsem vzala svou soupravu na opravování a nějak jsme to slepili, abychom se dostali k jezeru Neyyar.“

Millicent na mě zírala skrze silné kulaté brýle. Měla na sobě jednoduché *šalvar kamíz* z modré bavlny a husté černé vlasy svázané do drdolu. Muselo jí být kolem pětapadesáti, ale měla styl někoho, kdo žil a zemřel v devatenáctém století.

„Mluvíš, jako bys v Indii už nějakou dobu byla.“

„Ve skutečnosti jsem přijela jen před pár měsíci. Chtěla jsem pozorovat ptáky ve slaných močálech v Kačském Ranu v Gudžarátu, pak jsem šla do Himálaje. Navštívila jsem maličký klášter asi osm hodin od Rišikše. Trošku chladno, ale báječní lidé. Bylo to moc zajímavé. Dáš si hrnek?“

Držela plynový vaříč a zázvorový čaj.